Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 3.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—5 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19. Μαρτίου 1894 Ἔτος 16ον.— Ἀριθ. 5

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 25]

Ἀλλὰ μόλις εἶχε προφθάσῃ νὰ ἐκστομίσῃ τοῦτο καὶ ἡ ἅμαξα, τῆς ὁποίας εἷς τροχὸς προσέκρουσε κατὰ ὀγκολίθου, ἀνεποδογυρίσθη, τὸ ἄλογον ἔπεσε μὲ τὸ πλευρὸν καὶ ὁ ἁμαξηλάτης ἐξεσφενδονίσθη μακρὰν εἰς ἓν λειβάδιον.

Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία προσεπάθησε νὰ παλλαχθῇ ἐκ τοῦ βάρους τῆς ἀνεψιᾶς της καὶ τῶν τόσων σκεπασμάτων. Δὲν ἠσθάνετο κανένα πόνον, ἀλλὰ τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰν κίνησιν. Ἡ Εὐτυχία, μᾶλλον ἐλευθέρα, ἐδοκίμασε νὰ ἀναρριχηθῇ μέχρι τοῦ καθίσματος τοῦ ἁμαξηλάτου· τὸ κατώρθωσε καὶ εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον ἐρχόμενον πρὸς βοήθειάν των. Αὐτὸς τότε ἐβοήθησε τὴν δεσποινίδα Μορδὰς νὰ νεγερθῇ, ἐκείνη δὲ διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἠκούοντο στεναγμοί.

Ὁ ἁμαξηλάτης δὲν ἠδύνατο νὰ νεγερθῇ. Μόλις ἐδοκίμαζαν νὰ τὸν ἐγγίσουν, οἱ γογγυσμοί του ἐδιπλασιάζοντο.

« Τὰ πράγματά τα βλέπω σκοῦρα» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε σπεύσῃ πρὸς βοήθειαν. «Αὐτὸς ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῇ, βοήθεια γιὰ νὰ σηκώσουμε τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἁμάξι δὲν ἔχουμε, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἄρχισε νὰ νυκτώνῃ. Τὸ μόνον ποὺ σας συμβουλεύω, κυρία μου, εἶνε νὰ ἔλθετε μαζί μου ὡς τὸν πύργον καὶ ἐκεῖ ἡ γυναῖκά μου, ποὺ εἶνε κηπουρός, θὰ σας κάμῃ ἕνα φλυτζάνι τίλιο καὶ θὰ συνέλθετε. Τὸ κοριτσάκι εἶνε ὠχρὸ σὰν τὸ πανί. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ γυρίσω ἐδῶ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους.

—Πῶς ὀνομάζεται ὁ πύργος αὐτὸς καὶ πόσον ἀπέχομεν;

—Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ πολύ. Εἶνε ὁ πύργος Ροσμπριζὲ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν Μαρκησίαν τοῦ Ροσμπριζέ, ποὺ θὰ τὴν ἔχετε ἀκούσῃ βέβαια. Εἶνε ἀρχαία καὶ πολὺ μεγάλη οἰκογένεια. Οἱ αὐθένται τοῦ πύργου ὅλοι ὑπῆρξαν γενναῖοι καὶ ἀγαθοί. Διηγοῦνται ἕνα σωρὸ πράγματα γι' αὐτούς.»

Ἡ δεσποινὶς Μορδάς, ἡ ὁποία ἠκολούθησε τὴν συνετὴν συμβουλὴν τοῦ γηραιοῦ ὑπηρέτου, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ καθ' ὁδόν, βαδίζουσα παρὰ τὸ πλευρόν του μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς της, ὅτι σήμερον ἡ οἰκογένεια Ροσμπριζέ, ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ μίαν γραῖαν ὀγδοήκοντα δύο ἐτῶν καὶ ἀπὸ τὴν δισέγγονόν της, ἀριθμοῦσαν δεκατρεῖς ἢ δεκατέσσαρας ἀνοίξεις, κατὰ τὴν ποιητικὴν φράσιν. Τὸ ἀτυχὲς παιδίον εἶχεν ἤδη χάσῃ τὴν μητέρα του, ὅταν τῷ 1870 ὁ πατήρ του, ὁ τελευταῖος τῶν Ροσμπριζέ, ἐφονεύθη εἰς τὸ Ραισχόφεν.

Ὁ Πέτρος — οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ σύζυγος τῆς κηπουροῦ, — ὁμιλῶν ἐβάδιζε τόσον γρήγορα, ὥστε αἱ δεσποινίδες Μορδάς, μὲ ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ φθάσουν ταχέως καὶ νὰ στείλουν βοήθειαν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην, δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία τῷ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν.

« Εἷς τροχὸς τῆς ἁμάξης προσέκρουσε κατὰ ὀγκολίθου »

« Μὲ συγχωρεῖς, κυρία μου » εἶπεν ὁ Πέτρος δικαιολογούμενος « ἀλλὰ ἐσυνείθισα νὰ περιπατῶ ἔτσι γρήγορα εἰς τὸ κτῆμα. Ἐγὼ τὸ φυλάττω καὶ πρέπει νὰ εἶμα πανταχοῦ παρών... ἀλλέως, μ' ἐννοεῖτε, οἱ κλέπται καὶ οἱ λαθροθῆραι...»

Διεκόπη διὰ νανοίξῃ τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν, διὰ τῆς

ὁποίας εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος. Μετὰ πεντηκοντάδα βημάτων εὑρέθησαν πρὸ τῆς οἰκίας του.

Τὸ εὐρὺ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε καὶ ὡς μαγειρεῖον, ἐφωτίζετο ἀπὸ τὴν ζωηρὰν πυρὰν τῆς ἑστίας. Ἔξωθεν ἐφαίνετο ὅλον διὰ τῶν ὑάλων τῶν παραθύρων, τῶν ὁποίων δὲν εἶχον κλείσῃ ἀκόμη τὰ ξύλινα φύλλα. Ὁ δασοφύλαξ ἤρχισε νὰ συρίζῃ καὶ εἰς τὸ σύνθημα τοῦτο ἡ σύζυγός του Ἐλευθερία ἐπεφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας. Τῇ ἐσύστησε νὰ περιποιηθῇ τὰς δύο κυρίας καὶ μετὰ τοῦτο ἀπῆλθε πρὸς τὸν πύργον, νὰ εὕρῃ κανένα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας διὰ νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ ἁμαξηλάτου καὶ τοῦ ἵππου, ὁ ὁποῖος, καθὼς τῷ ἐφαίνετο, εἶχε σπάσῃ τὴν κνήμην.

Ἡ ἑσπέρα ἦτο ψυχρά. Τὸ ψῦχος καὶ ἡ συγκίνησις ἔκαμνον τὴν Εὐτυχίαν νὰ τρέμῃ. Ἡ θεία τῆς τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς κυρᾶς, τῇ εἶπε, θωπεύουσα αὐτήν, λόγους ἐνθαρρυντικούς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐβασανίζετο ἀναλογιζομένη τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνοντο βέβαια εἰς τὴν Μανόλιαν διὰ τὴν ἀργοπορίαν των.

«Εἶνε δυνατὸν νὰ εὕρωμεν καμμίαν ἅμαξαν ἐδῶ τριγύρω;» ἠρώτησε τὴν κηπουρόν. «Δὲν εἶνε ἐδῶ κοντὰ κανένα χωριό;

— Τὸ χωριὸ εἶνε μακρυά, κυρία, καὶ δὲν ἔχει παρὰ κάρρα. Ἂν ἡ κυρία μαρκησία ἐγνώριζε τὴν στενοχωρίαν σας θὰ σας ἔδιδε καμμίαν ἅμαξαν ἰδικήν της νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ Δινάρ.»

Πρὶν ἢ προφθάσῃ ἡ δεσποινὶς Θηρεσία ν' ἀποκριθῇ, ὁ Πέτρος ἐπανῆλθε. Δύο ἄνδρες εἶχον ἐκπεμφθῆ ἤδη εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, τρίτος δὲ ἦλθε νὰ εἴπῃ εἰς τὰς κυρίας ὅτι ἡ Μαρκησία Ροσμπριζὲ τὰς παρεκάλει νὰ ἀναβοῦν ὀλίγον εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ περιμείνουν ἕως οὗ ἤθελε ζευχθῇ ἡ ἅμαξά της.

«Νά, δὲν σάς το ἔλεγα;» ἀνέκραξεν ἡ Ἐλευθερία, κατευχαριστημένη καὶ ὑπερήφανος, διότι εἶχε προμαντεύσῃ τὴν διάθεσιν τῆς κυρίας της.

Ἡ κυρία Μορδὰς ὅσον κουρασμένη καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἠδύνατο, χωρὶς νὰ φανῇ ἀνάγωγος, νὰ ἀποφύγῃ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν. Ἡ Εὐτυχία εἶχε συνέλθῃ ὀλίγον. Μετέβησαν λοιπὸν εἰς τὸν πύργον, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς συζύγου τοῦ δασοφύλακος.

Πρὸ τῆς εἰσόδου, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἵσταντο δύο ὑπηρέται, οἱ ὁποῖοι ὑπεκλίθησαν βαθέως κατὰ τὴν διάβασίν των, τρίτος δὲ ἔσπευσε παρὰ τῇ δεσποινίδι Μορδὰς καὶ τῇ ἐζήτησε τὸνομά της. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸ ἐξεφώνησε διὰ φωνῆς στέντορος, παρὰ τὴν θύραν εὐρείας αἰθούσης, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζον ἀμυδρῶς τέσσαρα ἀργυρᾶ κηροπήγια. Εἰς τὸ μελαγχολικὸν των φῶς διεκρίνετο ἡ πυργοδέσποινα καὶ ἡ ἐγγονή της, καθημένη πλησίον της ἐπὶ θρονίου ὑψηλοῦ.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῶν ἐπισκεπτριῶν της, ἡ γηραιὰ μαρκησία ἠγέρθη· θροῦς ἐσθῆτος μεταξίνης συνώδευσε τὴν ὑπόκλισίν της.

«Καλῶς ὡρίσατε, δεσποινὶς Μορδὰς» εἶπε, «σεῖς καὶ τὸ εὔμορφο κοριτσάκι ποῦ ἔχετε μαζί σας.»

Μόλις ἡ θεία τῆς Εὐτυχίας εἶπε λέξεις τινὰς εὐχαριστηρίους, καὶ ἡ Μαρκησία ἐπανέλαβε:

«Τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας μοῦ φαίνονται τόσον ἱερά, ὥστε ἠθέλησα νὰ τα ἐκπληρώσω χωρὶς νὰ συλλογισθῶ τὸν στίχον τοῦ Βοαλώ:

Γιὰ ποῦ; Καὶ ἀπὸ ποῦ; Καὶ ἐκεῖνος;

Σᾶς βλέπω τώρα καὶ σας εὐχαριστῶ πολύ, δεσποινίς, ποῦ ἤλθατε μέχρις ἐμοῦ.»

Ἡ δεσποινὶς Μορδάς, ἂν καὶ την ἐτάραξε ὀλίγον ἡ παράδοξος αὕτη ὑποδοχή, ἐν τούτοις εὗρεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς μνήμης της, ὅτι ὁ στίχος ἐκεῖνος τίθεται ὑπὸ τοῦ Βοαλὼ εἰς τὸ στόμα ἑνὸς βατράχου ἀπευθυνομένου πρὸς ποντικόν, πλανηθέντα μέχρι τοῦ ἕλους του. Ἡ σκέψις ὅτι αὐτὴ μὲν παρίστα τὸν ποντικόν, ἡ δὲ μαρκησία τὸν βάτραχον, ὀλίγον ἔλειψε νὰ την κάμῃ νὰ γελάσῃ. Ὡμίλησε διαδοχικῶς καὶ αὐτή, κατὰ τὰ δέκα λεπτά, τὰ ὁποῖα διήρκεσεν ἡ συνομιλία, περὶ τῶν ὡραίων ἀναλογιῶν τοῦ πύργου, ἐκφράσασα τὴν λύπην της διότι τὸ σκότος δὲν τῇ ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ, περὶ τῶν εἰκόνων τῆς οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι ἐκόσμουν τὴν αἴθουσαν, περὶ τοῦ δασοφύλακος καὶ τῆς συζύγου του, καὶ κατόπιν ὀλίγον περὶ τοῦ ἑαυτοῦ της, εἰποῦσα ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὸ Δινάρ, ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἡ μαρκησία τὴν ἤκουσε μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, ὡσεὶ ἀφῃρημένη. Ἐξαίφνης ἀνέκραξεν:

«Ἕνας Μορδὰς ἦτο σωματοφύλαξ τοῦ Καρόλου Ι'...

— Ἦτο θεῖός μου.

— Ἐχόρευσα μαζί του πρὶν φύγω μὲ τὸν σύζυγόν μου εἰς τὴν πρεσβείαν τῆς Ρωσσίας. Ἀ, δεσποινίς, τί πρεσβεία! τί χορούς, τί ἑορτὰς εἴχαμεν. Ἀλλὰ ὀλίγον διήρκεσεν ἡ μαγεία. Ὁ πρέσβυς ἀνεκλήθη...»

Εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὴν ἐγγονήν της, εἶπε πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας:

«Ἀλίκη, πήγαινε νὰ 'πῆς νὰ θερμάνουν καλὰ τὰ δωμάτια τῶν δεσποινίδων Μορδάς.

— Συγγνώμην, γιαγιά, εἶπεν ἡ νεαρὰ κόρη ἐρυθριῶσα, διότι ἦτο ἠναγκασμένη ἀντείπῃ πρὸς τὴν γηραιὰν μαρκησίαν. «Ἀλλ' ἡ ἅμαξα ποῦ θὰ πάρῃ τὰς δεσποινίδας Μορδάς, εἶνε ἤδη ἐζευγμένη.

— Ποιός τα λέγει;» ὑπέλαβεν ἡ γραῖα ζωηρῶς. «Οἱ Ροσμπριζὲ δὲν συνειθίζουν νὰ ἀποπέμπουν τοὺς ξένους των πρὶν ἢ τοὺς προσφέρουν πλήρη τὴν φιλοξενίαν.»

Ἡ θέσις τῆς δεσποινίδος Μορδὰς ἦτο δύσκολος. Πῶς νὰρνηθῇ, ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ μείνῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἔφθασεν ὁ δασοφύλαξ καὶ εἰσήχθη παρὰ τῇ μαρκησίᾳ, διὰ νὰ τῇ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν νὰ στείλῃ ἕνα ἰατρὸν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην, βαρύτερον πληγωμένον ἀφ' ὅσον κατ' ἀρχὰς εἶχον ὑποθέσῃ. Αὐτὸς διευκόλυνε τὴν ἀναχώρησιν τῶν δεσποινίδων Μορδάς.

Ἅμα ἐγκαθιδρυθεῖσα ἐντὸς τῆς ἁμάξης, ἡ Εὐτυχία ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

«Πῶς εἶμαι εὐχαριστημένη γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ συνέβησαν. Ἀ, τί καλὰ ἐκάματε, θεία μου, νὰ ἔλθετε ἀπὸ τὰς Βάννας διὰ νὰ με πάρετε μαζί σας! Μὲ τὴ μαμμὰ ποτὲ δὲν θὰ περνοῦσα μιὰ τόσο διασκεδαστικὴ ἡμέρα.

— Συλλογίσου ὀλίγον περισσότερον τὴ μαμμά σου, τὸν πατέρα σου, πρὶν ὀνομάσῃς τὴν ἡμέρα διασκεδαστική. Μὲ βασανίζει ἡ ἰδέα τῆς ἀνησυχίας των.»

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὸ Δινάρ, θεία καὶ ἀνεψιά, ἔλαβον ἀμέσως δεῖγμα τῆς ἀνησυχίας, ἡ ὁποία πράγματι κατέλαβε τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει, διότι συνήντησαν τὸν Ἀγήνορα, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας μαύρας ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησίν των κρατῶν, ὅπως καὶ ἐκεῖναι, δᾷδα ἐκ ρητίνης. Ὄπισθεν τῶν δαδούχων, ἤρχετο ὁ κ. Μορδάς. Ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησεν, ἔλαβε θέσιν ἐν αὐτῇ, ἐν ᾧ δὲ ἡ ἀδελφή τοῦ τῷ διηγεῖτο τὰ κατὰ τὴν ἀνατρσπὴν τῆς ἁμάξης καὶ τὴν ἐν τῷ πύργῳ φιλοξενίαν, οἱ μαῦροι δαδοῦχοι ἔτρεχον πρὸ τῶν ἵππων τῆς μαρκησίας Ροσμπριζέ.

Πρώτη ἡ Λίνα ἔφθασε κάτωθεν τῆς βεράνδας, φωνάζουσα:

«Ἡ μικρὴ εἶνε καλά! ἡ μικρή μας ἔφθασε!...»

Ἡ κυρία Μορδὰς ἐδοκίμασε νὰ τρέξῃ εἰς προϋπάντησιν τῆς θυγατρός της, ἀλλ' ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσεν. Αἱ πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις ἀπησχόλησαν τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἐπανόδου. Κατόπιν ὅλοι ἐκήρυξαν ὅτι πεινοῦν.

«Γρήγορα, Ἀγήνωρ, τὸ φαγητόν» διέταξεν ἡ κυρία Μορδάς.

Ἀλλ' ἀντὶ τῆς σούπας, ἔφθασεν ἡ Ἀριάδνη.

«Τὸ φαγητὸν δὲν εἶνε ἕτοιμον», εἶπε «ὁ μάγειρος ἠτοίμασε ἕνα, ἀλλὰ τοῦ ἐκάη· τὸ δεύτερον ποῦ κάμνει τώρα δὲν εἶνε ἀκόμη ψημένον.»

Ἐδέησε νὰ ζητήσουν ἐν σπουδῇ φαγητὸν ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον. Ἡ Εὐτυχία κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἀπεκοιμήθη ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Δ'.—ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ.

Μετὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην παρῆλθον ἡμέραι ἱκαναὶ χωρὶς νὰ διαταραχθῇ ἡ

συνήθης ζωὴ τῆς ἐπαύλεως. Ἡ δεσποινὶς Μορδὰς προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ την κάμῃ κάπως κανονικωτέραν, εἴτε ὑπαγορεύουσα εἰς τὴν νύμφην της καμμίαν διαταγήν, εἴτε χρησιμοποιοῦσα τὴν ἐργατικότητα τῆς ἀνεψιᾶς της.

Αὕτη, ὑπερήφανος καὶ εὐχαριστημένη διὰ τοῦτο, ἤρχισε ν' ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν, νὰ θέλῃ ν' ἀναμιγνύεται εἰς τὰ τοῦ οἴκου, νὰ ἐπιβλέπῃ, νὰ βοηθῇ τὴν Λίναν ἢ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἀκόμη περισσότερον—ἐπειδὴ εἶχε ἀκμαίαν πάντοτε τὴν ὄρεξιν ἡ κορασίς,—τὸν Ἀγήνορα εἰς τὰ τοῦ μαγείρου. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καμμίαν φορὰν τὸ ζῆλός της ὑπερέβαινε τὰ ὅρια καὶ ἐκοκκινίζετο τὸ ὀρνίθιον ἢ ἐψήνετο τὸ μπιφτέκι πολὺ πρὸ τῆς τεταγμένης ὥρας. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Θηρεσία ἐφρόντισε νὰ διορθώσῃ καὶ αὐτὰς τὰς ἀνωμαλίας, τοῦ παιδικοῦ, τοῦ πεινῶντος στομάχου...

Ὁ κ. Μορδὰς συνέχαιρε τὴν ἀδελφήν του καὶ ἐπειδὴ ἀγαπῶμεν πάντοτε νὰ λαμβάνωμεν μέρος εἰς κάθε ἐπιτυχίαν, συνέχαιρε καὶ τὸν ἑαυτόν του, διότι την εἶχε προσκαλέσῃ. Ἐκείνη ὅμως κατὰ βάθος δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐχαριστημένη. Ἡ βελτίωσις εἰς τὰ τοῦ οἴκου ἦτο σχετική, ἐν ᾧ ἡ δεσποινὶς Θηρεσία την ἤθελε ριζικήν, πλήρη.

«Ἡ Εὐτυχία εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὥστε νὰ εἰμπορῇ ἀπὸ τώρα νὰ διευθύνῃ μόνη της. Ἄλλως τε μετ' ὀλίγον τὰ μαθήματά της θὰ τῇ ἀπορροφοῦν ὅλον τὸν καιρόν. Ἡ νύμφη μου δὲν ἐννοῇ ν' ἀφήσῃ τὴν μακαρίαν ἀφροντισίαν της, ὁ δὲ ἀδελφός μου, τὴν ἑπομένην τῆς ἀναχωρήσεώς μου, θὰ εὑρεθῇ πρὸ τῶν αὐτῶν δυσχερειῶν.»

Εὐτυχῶς διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Μανόλιας, περὶ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῆς δὲν ἐγίνετο λόγος. Μόνον οἱ μαῦροι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔλεγον μεταξύ των: «Ὅταν τὰ φύλλα θὰ βλαστήσουν καὶ θὰ πρασινίσουν τὰ κλαδιά, ἡ μεγάλη λευκὴ δεσποινὶς θὰ δέσῃ τὸ σεντουκάκι της καὶ θὰνοίξῃ τὰ μάτια της νὰ ἴδῃ τί γίνεται καὶ 'ς τὸν τόπο της, ἀντὶ νὰ βλέπῃ τόσον τί κάμωμεν ἡμεῖς ἐδῶ.»

Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ παρέλθουν πολλοὶ μῆνες μέχρι τῆς βλαστήσεως τῶν φύλλων — οἱ μῆνες τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Νοεμβρίου ὁ χειμὼν εἰσέβαλε δριμύς. Ἄνεμοι ἰσχυροὶ ἔσειαν ἐκ θεμελίων τὴν οἰκίαν. Ἡ Εὐτυχία ἔντρομος, ἐκάθητο εἰς μίαν πολυθρόναν, διπλωμένη μὲ τὸ θερμὸν της σάλιον, μία ἄκρα τοῦ ὁποίου ἐσκέπαζε τὴν κουρουνοῦ ροζάλβαν. Μόνον ἡ λευκὴ χιονώδης κεφαλὴ τοῦ πτηνοῦ ἐπρόβαλε καὶ ἐδέχετο τὰ ἀλλεπάλληλα φιλήματα τῆς κυρίας του.

Ὁ κύριος Μορδὰς ἀφοῦ εἰργάσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅλην τὴν πρωΐαν καὶ ἐκάπνισε πολλὰ σιγάρα, εἶχεν εἰσέλθῃ πρὸ μικροῦ εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἔκρουε μηχανικῶς διὰ τῶν δακτύλων τοὺς ὑαλοπίνακας τοῦ παραθύρου, τοὺς ὁποίους ἐμάστιζεν ἡ ραγδαία βροχή.

«Φίλε μου, λάβε εὐσπλαγχνίαν διὰ τὰ πτωχά μου νεῦρα!» τῷ εἶπε νωχελῶς ἡ σύζυγός του, ἐξηπλωμένη εἰς τὴν πολυθρόναν της.

— Ἡ μουσική μου σᾶς ἐνοχλεῖ, δὲν τὸ ἤξευρα, συγγνώμην.

— Ὡς πρὸς τὴν μουσικὴν εἶμαι κ' ἐγὼ μὲ τὴν γνώμην τῆς Κοραλίας, προτιμῶ μίαν ἄλλην» ἐπρόσθεσεν ἡ δεσποινὶς Θηρεσία, ἡ μόνη ἐκ τῆς οἰκογενείας ἡ ὁποία εἶχε λάβῃ τὸ ἐργόχειρόν της,

«Ἔκρουε διὰ τῶν δακτύλων τοὺς ὑαλοπίνακας τῶν παραθύρων»

μέσα ἀπὸ τὸ μέγα κάνιστρον, τὸ ὁποῖον την συνώδευε πάντοτε.

— Ἂν θέλῃς μουσικὴν ἄλλην ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου, εἶπεν ὁ κ. Μορδάς, ἰδού, ἀγαπητή μου, τὰ στοιχεῖα εἰς τὴν διάθεσίν σου. Ἄκουε τὸν ἄνεμον πῶς συρίζει, ἄκουε τὴν θάλασσαν πῶς στενάζει, ἄκουε τὰ πτηνὰ πῶς φωνάζουν. Ποτὲ ὁ Βάγνερ, μὲ ὅλην του τὴν μιμητικὴν μουσικήν, δὲν θὰπετέλεσε μίαν τοιαύτην ἁρμονίαν.

— Ἡ μουσική μου φιλοδοξία εἶνε μικροτέρα», τῷ ἀπήντησεν ἡ ἀδελφή του· «θά μου ἔφθανεν ἡ φωνή σου, ἂν ἡ Κοραλία δὲν ἤθελε νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν ἰδικήν της. Διατί τὸ πιάνο αὐτὸ εἶνε πάντα κλειστό; Ἄλλοτε, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ἐξήρχεσο· ἀλλὰ τώρα τὸν χειμῶνα τὸ περισσότερον μέρος τῆς ἡμέρας θὰ μένῃς εἰς τὸ σπίτι. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐφεύρωμεν διασκεδάσεις. Ἡ μουσικὴ δέν σου φαίνεται μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας; Ἄλλοτε τοὐλάχιστον τὴν ἠγάπας;

— Ἡ φωνή μου ἐσκούριασε. Ἔχω ἕνα χρόνο τώρα νὰ τραγουδήσω.

— Ναί! σὰν νὰ πρόκειται νὰ τραγουδήσῃς σὲ κανένα κονσέρτο. Ἔλα, δοκίμασε!»

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ δεσποινὶς Θηρεσία ἤνοιξε τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν πλήκτρων μερικὰς ἁρμονίας. Κατόπιν ἤρχισε νὰ κρούῃ τὴν συνοδίαν ἑνὸς παλαιοῦ ᾄσματος τὸ ὁποῖον ἔψαλλεν ἡ μήτηρ της καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἠσθάνθη ρῖγος ὁ κύριος Μορδάς. Ἤρχισε νὰ το τερετίζῃ σιγὰ-σιγά, ἀλλὰ κατόπιν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ φωνή του ἐνεδυναμώθη, καὶ πλησιάσας ἐτραγώδησεν ὅλας του τὰς στροφάς, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς Εὐτυχίας, ἡ ὁποία εἰς τὸ τέλος ἐχειροκρότησε ζωηρῶς.

Ἅπαξ ἐνικήθη ἡ ὀκνηρία καὶ ἐδόθη ἡ ὤθησις, τὰ ᾄσματα ἐξηκολούθησαν. Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία ἐνόμισε καθῆκόν της νὰ ἐρωτήσῃ τὴν νύμφην της μήπως ἡ μουσική την ἠνώχλει.

«Διόλου, ἀγαπητή μου, ἀπ' ἐναντίας μὲ ναναρίζει πολὺ εὐαρέστως» ἐβεβαίωσεν ἡ κρεόλη.

Οὕτως ἀπέκτησαν τὴν συνήθειαν νὰ οἰγοῦν καθεσπέραν τὸ κλειδοκύμβαλον. Ἐνίοτε καὶ ἡ κυρία Μορδὰς ἐλάμβανε μέρος διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν θυγατέρα της, ἡ ὁποία ἐπόθει νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἤχους τῶν χορῶν, τοὺς ὁποίους οἱ μαῦροι εἰς τὰς ἀποικίας χορεύουν ἐπὶ νύκτας ὁλοκλήρους. Ἐνῷ τοὺς ἔπαιζεν, ἡ κυρία Μορδὰς ἐλησμόνει τὴν συνήθη της ραθυμίαν καὶ τους ἐτόνιζε τόσον ζωηρῶς, ὥστε ἡ νύμφη της ἰσχυρίζετο ὅτι ἀνεσηκόνετο ἐκ τοῦ καθίσματός της καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ χορεύσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

Ἅμα ἐξέφρασε τὴν ἰδέαν αὐτήν, ἡ Εὐτυχία ἐνθουσιάσθη καὶ την παρεκάλεσε θερμῶς νὰ την ἐκτελέσῃ. Ἀλλ' αἱ παρακλήσεις της ἔμειναν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἀλλ' ἐσπέραν τινά, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ χορευτικαὶ ἀναμνήσεις τῆς Μαρτινίκης ἀντήχουν οὕτω γαργαλιστικαί, ἠνοίχθησαν ἐξαίφνης καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας καὶ αἱ δύο μαῦραι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος εἰσέβαλον χορεύουσαι, κατ' ἀρχὰς μὲν ἠρέμα ἀκολουθοῦσαι τὸν χρόνον διὰ τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, κατόπιν δὲ φρενιτιωδῶς ἐκβάλλουσαι κραυγὰς ἀρίας, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τοῦ χωροῦ. Οὕτω θὰ ἐστροβιλίζοντο ὅλην τὴν νύκτα, ἐὰν δέν τους ἀνεχαίτιζεν ἡ κυρία Μορδάς, λέγουσα:

«Δὲν μπορῶ πειά!»

Ἐν τούτοις ἦτο εὐτυχὴς διὰ τὴν αἰφνιδίαν πραγματοποίησιν τῆς κρεολικῆς ἀναμνήσεως καὶ ὁ σπινθηρισμὸς τοῦ βλέμματός της την καθίστα θελκτικήν, ἐνῷ ἐξηπλοῦτο μὲ κινήματα γαλῆς τῆς Ἀγκύρας ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ καναπέ.

Ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα, ἡ συνήθως τόσον ζωηρά, ἔμεινεν ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους σχεδὸν ἀκίνητος, ἐφ ὅσον τὸ κλειδοκύμβαλον ἦτο ἀνοικτόν, καὶ πλέον ἢ ἅπαξ ἡ θεία της παρετήρησεν ὅτι ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤκουεν ἀκόμη καὶ ἀφ' οὗ ἔπαυεν ἡ μουσική, διότι τόσον ἦτο βαθεῖα ἡ ἐπ' αὐτῆς παραγομένη ἐντύπωσις.

«Τὸ παιδὶ ἔχει κλίσιν, εἶμαι βεβαία» ἐσυλλογίζετο ἡ δεσποινὶς Θηρεσία· «πολὺ γρήγορα θὰ μάθῃ, ἂν ἀρχίσῃ μαθήματα.». Ἡ Εὐτυχία δὲν περιέμενε τὰ μαθήματα ταῦτα, διὰ νὰ θέσῃ τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῶν πλήκτρων. Μόνη της ἐπανεύρισκε τὰς περισσοτέρας τῶν ἠγαπημένων της μελῳδιῶν. Ἔκπληκτος δέ, μετὰ τὰς πρώτας της δοκιμάς, εἰσώρμησε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός της καὶ ἀνέκραξε:

— «Μπαμπᾶ! ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ πλήττω πλέον.»

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΥΡΟΣ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἔβλεπεν ἓν ἀλλόκοτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πότε ἔτρεχεν ἔμπροσθέν του, πότε τὸν παρηκολούθει ὀπισθέν του. Ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος, μάλιστα καὶ τῷ ὡμοίαζε· μόνον ἦτο μαῦρος.

Ἂν ἐστέκετο ὁ Κουφιοκεφαλάκης πρό τινος οἰκίας, ἔβλεπε τὸν μαῦρον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἂν ἐβάδιζεν εἰς τὸν δρόμον, ὁ μαῦρος οὐδέποτέ τον ἄφινε μόνον. Ἂν ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐκίνει τοὺς πόδας, τοὺς ἐκίνει καὶ ὁ μαῦρος· ἂν ἔκυπτεν ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἔκυπτε καὶ ὁ μαῦρος· ὅ,τι ἔκαμνεν ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἔκαμνε καὶ ὁ μαῦρος.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐκὶ τέλους ἐθύμωσε καὶ λέγει μὲ ὀργὴν εἰς τὸν μαῦρον:

— Ἀδιάκριτε, θὰ με περιπαίζῃς λοιπὸν ὅπου ὑπάγω καὶ ὅπου σταθῶ; Περίμενε καὶ νὰ ἰδῇς τί θὰ σου κάμω.

Καὶ σηκόνει τὸν πόδα του διὰ νὰ τὸν λακτίσῃ· ἀλλ' ὁ μαῦρος σηκόνει ταυτοχρόνως τὸν ἰδικόν του· ὁ Κουφιοκεφαλάκης λακτίζει μὲ μανίαν· τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ ὁ μαῦρος.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης πονεῖ ἀπὸ τὸ δυνατὸν λάκτισμα καὶ κυνηγεῖ τὸν μαῦρον· οὗτος φεύγει πρὸ αὐτοῦ χωρὶς ὅμως νὰ ἀπομακρύνεται· ὁ Κουφιοκεφαλάκης τρέχει ὄπισθέν του, ἁπλόνει τὰς χεῖρας διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Τέλος πάντων ἀπελπισθεὶς ἐπιστρέφει μὲ κλαύματα εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ διηγεῖται εἰς τὴν μητέρα του τὸ πάθημά του.

Ὁ μαῦρος, ὡς νὰ εἶχε κουρασθῇ δὲν τὸν ἐκυνήγει πλέον.

Ποῖος ἦτο τάχα ὁ μαῦρος ἐκεῖνος;

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

Ὁ καρχαρίας ζῇ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀλλ' ἀγαπᾷ πρὸ πάντων νὰ περιφέρεται εἰς τοὺς κόλπους τοὺς πλήρεις ἰχθύων διὰ νὰ τρώγῃ μὲ ἀπληστίαν. Καὶ συνήθως μὲν καταβροχθίζει ἰχθῦς, ἀλλὰ περισσότερον νοστιμεύεται τὸ κρέας τῶν ἀνθρώπων ἢ ἄλλων ζῴων.

Τὸ φοβερὸν τοῦτο θαλάσσιον θηρίον ἔχει ὀξυτάτην ὄσφρησιν· ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν δύναται νὰ διακρίνῃ τὸ θῦμά του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφορμᾷ μετὰ ταχύτητος ἀπιστεύτου, διασχίζων τὸ ὕδωρ διὰ τῶν ἰσχυροτάτων πτερυγίων του.

Ὁ καρχαρίας εἶνε λαίμαργον ζῷον, ἀκολουθεῖ δὲ τὰ πλοῖα τοῦ ὠκεανοῦ διὰ νὰ ἁρπάζῃ τὰς εἰς τὴν θάλασσαν ριπτομένας τροφάς, καταπρώγει πᾶν ὅ,τι πέσῃ εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ τὸν ὁμοιάζοντα μὲ βάραθρον· ὀστᾶ, κρέατα σάπια, ξύλα, κενὰ κιβώτια καὶ ὅ τι ἄλλο. Αἱ φοβεραὶ σιαγόνες του ἔχουσι τριπλῆν σειρὰν ὀδόντων.

Ὅταν ζητεῖ τροφὴν πλέει ἀθορύβως σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος· μόνον τὸ ἄκρον τοῦ πτερυγίου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του φαίνεται κάποτε ἐκτὸς τοῦ ὕδατος· τότε τὸν διακρίνει ὁ ἐξῃσκημένος ὀφθαλμὸς τοῦ ναύτου, ἀκούεται δὲ ἀλαλαγμὸς εἰς τὸ πλοῖον καὶ πάντες ἑτοιμάζονται νὰ συλλάβουν αὐτόν.

Πρὸς τοῦτο μεταχειρίζονται συνήθως χονδρὸν ἄγκιστρον, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων οἱ κρεοπῶλαι κρεμῶσι τὸ κρέας· τοῦτο συνέχεται μὲ μακρὰν στερεὰν σιδηρᾶν ἅλυσιν, ἥτις συνδέεται μὲ μακρὰν καὶ χονδρὸν σχοινίον.

Εἰς τὸ ἄγκιστρον προσκολλᾶται ὡς δόλωμα τεμάχιον στέατος. Ὁ καρχαρίας ὅταν πεινᾷ ἐφορμᾷ εὐθὺς ἐπ' αὐτοῦ, ἄλλοτε ὅμως, εἴτε διότι δὲν πεινᾷ εἴτε διότι ἐννοεῖ τὸν δόλον, περιστρέφεται πέριξ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσῃ.

Οἱ ναῦται ἀνυψώνουσι τὸ σχοινίον· τὸ δὲ θηρίον γίνεται τότε θῦμα τῆς λαιμαργίας του· φοβούμενον μή του διαφύγῃ τὸ εὕρημα ἐφορμᾷ καὶ καταβροχθίζει καὶ δόλωμα καὶ ἄγκιστρον.

Τὸ δύσκολον ὅμως εἶνε ὄχι πῶς νὰ γκιστρωθῇ ἀλλὰ πῶς ν' ἀνασυρθῇ ὁ καρχαρίας, διότι πολλάκις κατορθώνει νὰ θραύσῃ τὴν ἅλυσιν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀποπνιγῇ μὲ κάθε τρόπον, ὅταν δὲ ἐννοήσωσιν οἱ ναῦται ὅτι ἔπαυσε πᾶσα ἀντίστασις τότε ἀνασύρουσιν αὐτόν.

Ἀλλὰ πολλάκις μόλις ἡ κεφαλὴ τοῦ καρχαρίου ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, τὸ θηρίον φαίνεται ἀναλαμβάνον πάλιν ζωήν, τότε δὲ ἄρχεται νέος ἀγών. Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει καταβυθίζουσι πάλιν τὴν κεφαλήν του, μέχρις οὗ ἐπέλθῃ ἡ ἀσφυξία.

Συγχρόνως οἱ ναῦται ῥίπτουσι βρόχον καὶ συλλαμβάνουσι τὴν οὐρὰν τοῦ καρχαρίου ὅστις ἀνασυρόμενος καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη καταπίπτει βαρέως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ ἰσχυρῶς διὰ τῆς οὐρᾶς του.

Οἱ ναῦται ἀποτελειώνουσι τότε τὸν καρχαρίαν διὰ διαφόρων ὅπλων· ἀφ' οὗ δὲ μείνῃ ἀκίνητος καὶ νεκρὸς τότε ἀνοίγουσι τὴν κοιλίαν του. Τί δὲν βλέπει τις ἐκεῖ μέσα!

Ἐντὸς τοῦ στομάχου του ἀνευρίσκεται ὁλόκληρος συλλογὴ παντὸς εἴδους πραγμάτων, ξύλα, ὑποδήματα, σχοινία ἀνακατωμένα μὲ ἰχθῦς. Ἐνίοτε δὲ ἀφοῦ συλληφθῇ τὸ θηρίον καὶ διασχισθῇ ἡ κοιλία του, οἱ ναῦται ἐξάγουσι τοὺς ἰχθῦς, οἵτινες εἶνε ὅλως ἀνέπαφοι καὶ ἔμενον ἐντὸς τοῦ στομάχου τοῦ καρχαρίου ὡς ἐντὸς μεγάλης ἀποθήκης, καὶ τοὺς τρῶγουσι.

Καὶ εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας εὑρίσκονται καρχαρίαι ἰδίως εἰς τὰς βορείας Σποράδας καὶ τὰ παράλια τῆς Χαλκιδικῆς· ἐν γένει ὅμως εἶνε σπάνιοι εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΤΙ ΝΑ ΓΡΑΨΩ!

Πῦρ λαμπρὸν λάμπει ἐν τῇ ἑστίᾳ καὶ θερμαίνει τὸ δωμάτιον. Ἡ μικρὰ Λουκία κάθηται εἰς τὸ τραπέζιόν της καὶ καταγίνεται νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν θείαν της.

«Ἀ γ α π η τ ή μ ο υ θ ε ί α» ἔγραψεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κομψοῦ χαρτίου καὶ μετεχειρίσθη ὅλην τὴν καλλιγραφικήν της τέχνην. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν κάθηται καὶ παρατηρεῖ τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις καὶ δὲν κατορθώνει νὰ προσθέσῃ ἄλλο τίποτε.

«Τί νὰ γράψω!» ἔλεγε τεταραγμένη, τί νὰ γράψω! καὶ ἐφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπόν της ἡ ἀγωνία καὶ ἡ λύπη. Μετ' ὀλίγον ἐξέσπασε καὶ δύο δάκρυα ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, κατέρρευσαν ἥσυχα ἥσυχα ἐπὶ τῶν δροσερῶν παρειῶν της καὶ ἔσταξαν ἐπὶ τοῦ χαρτίου, τὸ ὁποῖον τόσην ὥραν περιμένει ἐνώπιόν της.

— Αὐτό μας ἔλειπε! ἀνεφώνησεν ἡ Λουκία καὶ ἔπίεσε τὸ στυπόχαρτον ἐπὶ τῶν διαφανῶν σταγόνων. Ἔ, καὶ τί πειράζει; εἶπε μετ' ὀλίγον, παρατηροῦσα τὴν ὑγρὰν κηλίδα, μήπως ἐγὼ θά το γεμίσω ὅλον; θὰ γράψω μόνον ἕως ἐκεῖ ὅπου εἶνε στεγνόν. Λοιπὸν ἂς ἐξακολουθήσωμεν «Ἀγαπητή μου θεία...»

«Λαμβάνω τὴν γραφίδα νὰ σας γράψω καὶ νὰ σας ἐρωτήσω περὶ τῆς ὑγείας σας. Ἡμεῖς ἐδῶ ὅλοι ὑγιαίνομεν.»

— Τί ἄλλο νὰ γράψω; Τὰ ἴδια τῆς ἔγραψα καὶ τὸ νέον ἔτος, τὰ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα. Ἀχ! Θεέ μου, τί βάσανον εἶνε καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα; Ἀχ! καὶ

νὰ εὕρῃ ἄρα ποῖός τα ἠθέλησε πρῶτος! Χαρὰ 'στὴν ἐφεύρεσιν! Νὰ βασανίζωμαι ἐγὼ ἀπὸ τὸ πρωΐ καὶ ποῖος εἰξεύρει πόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι βασανίζονται μαζί μου αὐτὴν τὴν ὥραν! Ἀμ' ἐκεῖνός που ἠθέλησε τὸ ταχυδρομεῖον! Ἐκεῖνος δὰ εἶνέ που εἶνε! Ἐκεῖνος πταίει περισσότερον· διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἔγραφον γράμματα ἂν δὲν εἶχαν πῶς νὰ τα στείλουν· καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἐβασανιζόμην ἀπὸ τὸ πρωΐ... Πταίει ὅμως καὶ ἡ θεία μου, ἡ ὁποία, καθὼς καταλαμβάνω δέν με ἀγαπᾷ πολύ. Ἂν με ἠγάπα θὰ ἐπήγαινε νὰ κατοικήσῃ μέσα εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς εἰς τόπους ἀγρίους ὅπου δὲν πηγαίνει τὸ ταχυδρομεῖον!

Ταῦτα λέγουσα ἡ Λουκία ἀπέθεσε τὴν γραφίδα της ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ τραπεζίου καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς δαυλοὺς οἵτινες ἐκαίοντο ἐν τῇ ἑστίᾳ. Βλέπουσα δὲ τὴν φλόγα τῆς ὁποίας ἡ κορυφὴ ἐφαίνετο κυανῆ, ἔλεγεν ἡ Λουκία·

«Τί παράξενη γυναικούλα! μὲ τὸ κόκκινο φορεματάκι της καὶ μὲ τὸ καπελάκι της τὸ οὐρανί. Σὰν νὰ βλέπω τὴν θείαν μου, εἶνε ἀπαράλλακτη. Πῶς φαίνεται λυπημένη!

—Καὶ εἶμαι πολὺ λυπημένη, ἠκούσθη φωνὴ λεπτή, ἐρχομένη ἐκ τῆς ἑστίας. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ ἐξορισθῶ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς...

—Ὄχι, θεία μου, ἀνεφώνησεν ἡ Λουκία μετανοοῦσα, ὄχι, μὴ φύγετε!

— Σὺ μ' ἔστειλες, Λουκία μου, γυναῖκα ἠλικιωμένην! καὶ πρέπει νὰ φύγω, ἀπεκρίθη ἡ λεπτὴ φωνή.

— Μή, θεία μου, μή....

—Ἀχ! Θεέ μου, νὰ ἐξορισθῶ τόσον μακράν! καὶ ἂν ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ θηρία;

— Μάλιστα, θεία μου, ὑπάρχουν! Ὄφεις, ῥινόκεροι, γορίλλοι, κἄτι μεγάλες μαϊμοῦδες ποὺ μοιάζουν σὰν ἀγριάνθρωποι! Νὰ ἀκούσατε προχθὲς τὸν πατέρα πού μου τἄλεγε! Μή, θεία μου! γυρίσετε ὀπίσω εἰς τὸ σπιτάκι σας!

— Τάχα δὲν θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ ἀνθρωποφάγοι! καὶ ἂν σας φάγουν; ὦ συμφορά μου! καὶ ἡ Λουκία ἔκλαιε γοερῶς.

— Καλέ, τί ἔχετε, κυρία Λουκία; ἠρώτησεν ἡ Μαρία εἰσερχομένη εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπερ ἦτο σκοτεινόν, διότι ἦτο ἤδη νύξ. Πῶς κάθεσθε θεοσκότεινα; Σᾶς φέρνω φῶς.

Ἡ Λουκία παρετήρησε κύκλῳ της μετὰ πολλῆς ἀπορίας καὶ ἔπειτα εἶπε·

— Θά μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος, φαίνεται. Καὶ πταίει αὐτὸ τὸ γράμμα. Δέν μου λές, Μαρία, σὺ γράφεις κάποτε γράμματα;

— Πῶς ὄχι!

— Εἰς ποῖον;

— Εἰς ποῖον; Εἰς τοὺς γονεῖς μου, εἰς τὸν ἀδελφόν μου, εἰς τὴν θείαν μου.

— Εἰς τὴν θείαν σου! Γράφεις λοιπὸν κάποτε εἰς τὴν θείαν σου; Καὶ τί της γράφεις, σὲ παρακαλῶ.

— Ἐεύρω κ' ἐγώ; Νά, ὅ τι μου κατέβῃ. Τῆς γράφω τί ἔκαμα, τί εἶδα, τί ἤκουσα. Ἂν ἔμαθα καμμίαν συνταγὴν φαγητοῦ τῆς την γράφω. Ἐὰν ἔπταισα τίποτε καί μ' ἐμάλλωσαν, ἂν μου εἶπαν κἀνένα καλὸν λόγον τίδιότι ἔκαμα τὸ χρέος μου. Ἐρωτῶ κάμνουν οἱ γείτονές μας, οἱ φίλοι μάς. Καὶ ὡς νὰ

«Ὦ, τί εὔμορφον ὄνειρον!» (Σελ. 37, στήλ. Γ'.)

γυρίσῃς νὰ ἰδῇς ἐγέμισα μία κολλα χαρτί.

— Λοιπόν, Μαρία μου, θά 'σου δώσω κἄμποσες κόλλες χαρτὶ ὡραῖον ἀπ' ἐκεῖνό που μ' ἔστειλεν ἡ θεία μου δῶρον, διὰ νὰ γράφῃς εἰς τὴν θείαν σου. Νά σου δώσω καὶ φακέλους.

— Εὐχαριστῶ, κυρία Λουκία, ἔχετε ψυχὴν ἀγγελικήν, εἶπεν ἡ Μαρία ἐρυθριῶσα ὑπὸ χαρᾶς.

— Ψυχὴν ἀγγελικήν! διενοήθη ἡ Λουκία καὶ ὅμως ἤθελα νὰ στεῖλω τὴν θείαν μου, τὴν ἀγαπητήν μου θείαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, διὰ νὰ λείψω πλέον ἀπὸ τὸν κόπον νὰ της γράφω! Ψυχὴν ἀγγελικήν!

Καὶ ἔσχισε τὸ γράμμα ὅπερ εἶχεν ἀρχίσῃ. Τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ἡ θεία τῆς Λουκίας ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην·

«Ἀγαπητή μου θεία,

» Χαίρω πολὺ διότι δὲν ἐπήγατε εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου εἶνε οἱ γορίλλοι, οἱ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄγρια θηρία καὶ προτιμῶ ὅτι το γράμμα μου τοῦτο θὰ ἔλθῃ νὰ σας εὕρῃ εἰς τὴν Λευκάδα τὴν ὡραίαν νῆσόν σας. Εὐτυχῶς μόνον εἰς τὸν ὕπνον μου ἐπήγατε εἰς τοὺς ἀγρίους ἐκείνους τόπους.

»Τί παράξενά που εἶνε τὰ ὄνειρα! Ὅταν ἤμην πολὺ μικρά, εἶδα, τί ὡραῖον ὄνειρον! Εἶδα ὅτι ἐκαθήμην μέσα εἰς τὴν σελήνην καὶ μικρὰ ἀγγελάκια ἄναβαν τὰ ἄστρα, ἕνα μάλιστα ἦλθε μὲ τὴν σάλπιγγά του κοντά μου καί μου ἔπαιζε. Ὦ, τί εὔμορφον ὄνειρον! Ὄχι σὰν ἐκεῖνό, που εἶδα χθές!

«Τὸ χαρτὶ τὸ ὁποῖόν μου ἐστείλατε τὸ νέον ἔτος εἶνε πολὺ εὔμορφον, καὶ μετὰ χαρᾶς το μεταχειρίζομαι διὰ νὰ σας γράφω. Ἔδωκα ὀλίγον εἰς τὴν ὑπηρέτριάν μας τὴν Μαρίαν, διὰ νὰ γράφῃ εἰς τὴν θείαν της, διότι καὶ αὐτὴ ἔχει θείαν καί της γράφει συχνά. Τῆς διηγεῖται τί της συνέβη, τί εἶδε, τί ἤκουσε καὶ μάλιστα ἂν ἔπταισε τίποτε. Καὶ ἐγώ, θεία μου, θά σας εἰπῶ τί ἔκαμα. Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἤμην τρίτη εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ δευτέρα εἰς τὴν ἀριθμητικήν. Τώρα μελετῶ μὲ τὴν μητέρα εἰς κλειδοκύμβαλον ἓν τεμάχιον διὰ τεσσάρων χειρῶν. Τὸ πρῶτον μέρος τὸ παίζω ἐγὼ καὶ σχεδόν το εἰξεύρω καὶ ὅταν ἔλθετε τὸ Πάσχα θά σάς το παίξω. Ἤρχισα νὰ στριφώνω μίαν δωδεκάδα μαντηλάκια. Καὶ ὁ Κώστας ἐπῆρε καλοὺς βαθμοὺς αὐτὸν τὸν μῆνα. Τὴν Κυριακὴν ἐπήγαμεν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Μοντενέγρου καὶ ἐδιασκεδάσαμεν πολὺ μὲ τὰ παιγνίδια τῶν θηρίων. Εἰς ἄλλην ἐπιστολήν μου θά σας γράψω πολλὰ περίεργα πράγματα διὰ τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Μοντενέγρου, τὸ ὁποῖον εἶνε κοντὰ εἰς τὸ Ζάππειον κάτω εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός.»

— Μὰ λοιπὸν δὲν εἶνε οὔτε δύσκολον οὔτε ὀχληρὸν νὰ γράψῃ κανεὶς γράμμα, εἶπεν ἡ Λουκία διακόπτουσα τὴν ἐπιστολήν. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ διηγῆται. Τώρα μου φαίνεται ὅτι ἡ θεία μου εἶνε ἐδῶ κοντά μου καὶ ὁμιλῶ μαζί της.

Καὶ ἐξηκολούθησε γράφουσα καὶ ἡ γραφὶς ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ ἔγραφεν, ἕως ὅτου ἀνεπαισθήτως ἐγέμισαν καὶ αἱ τέσσαρες σελίδες.

— Πῶς προοδεύει ἡ Λουκία μου! εἶπεν ἡ θεία ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς μικρᾶς ἀνεψιᾶς της. Ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω τί σημαίνει τὸ ταξείδιόν της εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς.

Ν=Α

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ.29]

— Κακέ! κακὲ ἄνθρωπε! Δὲν ἠξεύρεις λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὸ εἶνε πλάσμα τοῦ Θεοῦ;

— Πιθανόν! εἶπεν ἐκεῖνος μουρμουρίζων. Αὐτὸ ὅμως δὲν το ἐμποδίζει νὰ τρώγεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Τώρα ἔρχονται ἑορταί, πρέπει νὰ το σημαδεύσω διὰ νὰ το ἀφίσω ἔπειτα μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα. Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, μικρέ μου, δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ δουλειά σου.

Ὁ Βερτῖνος ἐστερεώθη καλλίτερον ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ ἔσφιγξε τοὺς δύο μικροὺς γρόνθους του.

— Δὲν θὰ σου ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ διαπράξῃς ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου τοιαύτην σκληρότητα, πρὸς ἕνα πλάσμα ἐντελῶς ἀνυπεράσπιστον· εἶπε γενόμενος ὠχρότατος. Ὄχι ποτὲ δὲν θὰ σοῦ το ἐπιτρέψω!

Ὁ ἄνθρωπος συνέστειλε τὰς ὀφρεῖς καὶ ἤρχισε νὰ ὑπομειδιᾷ.

— Σκοπεύετε νὰ με δείρετε, μικρούλη μου;

Ὁ Βερτῖνος ἐτοποθετήθη ἔμπροσθεν τοῦ μελανοῦ χοιριδίου τὸ ὁποῖον ἐφώναζεν ὀξέως, ὀσφραινόμενον τὸν ἀνημμένον σίδηρον.

— Δὲν θὰ ἐγγίσετε τὸν χοῖρον, εἶπεν, ἂν δὲν φονεύσετε πρῶτον ἐμέ. Εἴσθε κακός, πολὺ κακός!

Ὁ ἄνθρωπος ἤρχιζεν ἀληθῶς νὰ θυμώνῃ.

— Νὰ σοῦ 'πῶ ἕνα πρᾶγμα, μικρό μου; Μοῦ ἔρχεται μεγάλη ὄρεξι νὰ σε καύσω ὀλίγον, διὰ νὰ σε τιμωρήσω διὰ τὴν αὐθάδειάν σου. Φύγε λοιπὸν γρήγορα, ἄλλως οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω τί θὰ κάμω.

Ὁ Βερτῖνος ἐφρικίασε καθ' ὅλον του τὸ σῶμα ἀλλὰ δὲν ἐκινήθη.

— Προτιμῶ νὰ με καύσῃς ἐμέ, εἶπε, παρὰ νὰ ἐγγίσῃς τὸ πτωχὸν αὐτὸ πλάσμα.

— Τί ἄλλο νὰ του κάμω! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἄνθρωπος λησμονῶν τὸν θυμόν του καὶ διατελῶν ἔκπληκτος. Ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸ παιδίον.

— Εἶσαι παληκάρι, εἶπε, καρφὶ δὲν σου καίγεται.

— Δὲν ξεύρω τί θὰ 'πῇ αὐτό, ἀπήντησεν ὁ Βερτῖνος, ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ καύσῃς αὐτὸ τὸ ζῷον.

— Μπᾶ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἐθρυχήθη ὁ ἄνθρωπος. Σοῦ λέω ἀληθινὰ ὅτι θὰ σε καύσω ἐσέ, ἂν δὲν γονυπετήσῃς ἀμέσως νὰ μου ζητήσῃς συγγνώμην;

— Ποτὲ δὲν θὰ κάμω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Δὲν θὰ μοῦ ζητήσῃς συγγνώμην;

— Ὄχι· εἶσαι σκληρὸς ἄνθρωπος.

Χωρὶς νὰ θέλῃ κἂν ὁ Βερτῖνος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἕτοιμος νὰ λειπροθυμήσῃ καὶ ἐπερίμενε σοβαρῶς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ αἰσθανθῇ τὸν διάπυρον σίδηρον ἐπὶ τοῦ δέρματός του καὶ νὰ ἀκούσῃ τὸν ψόφον τῆς καιομένης σαρκός του. Δὲν ὑπεχώρησεν ὅμως.

Ὁ ἄνθρωπος ἐχαμήλωσε τὴν χεῖρα του.

— Τίποτε δὲν φοβεῖσαι! εἶσαι ἀληθινὸ παληκάρι! ἐπανέλαβε. Μπᾶ! ἀστειεύομουν, παιδί μου! Δὲν πιστεύω νὰ εὑρίσκεται κανένα ἄλλο παιδὶ σὰν ἐσέ. Διὰ νὰ σε εὐχαριστήσω θὰ το ἀφίσω ἀσημάδευτον τὸ χοιρίδιον. Ἀλλὰ εἶσαι τρελλό, χωρὶς ἀμφιβολίαν, νὰ κάμνῃς αὐτά, ἐκτὸς πάλιν ἂν εἶσαι ἄγγελος καὶ ἔπεσες ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βερτίνου ἐπλήσθησαν δακρύων. Ἔτεινε τὴν χεῖρα του εἰς τὸν ἄνθρωπον μὲ κίνημα βασιλικόν, ὅπως ἐσυνήθισε νὰ κάμνῃ εἰς Ἀβιγιών. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε μέχρι συνθραύσεως εἰς τοὺς χονδροὺς δακτύλους του.

— Ἀληθινά! δὲν ἔχεις ἄλλον ὅμοιόν σου 'ς τὸν κόσμο! εἶπε μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ποτέ, ποτὲ εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ καύσῃς τοὺς χοίρους, ἐπανέλαβε σοβαρῶς ὁ Βερτῖνος παρατηρῶν αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Αὐτὸ ἐδῶ δὲν θὰ το καύσω ποτέ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μὲ στενοχωρημένον μειδίαμα. Πρῶτος σεῖς ἕως τώρα μ' ἐμποδίσατε ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου.

— Ἀλλά, ἐπανέλαβεν ὁ Βερτῖνος μὲ τὴν ἐπίσημον φωνήν του, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ το ξανακάμῃς αὐτό. Θὰ εἶνε κακὸν ἰδικόν σου ἐπὶ τέλους, διότι ὁ Θεὸς θὰ σε τιμωρήσῃ. Εἶνε ἐντροπὴ ἕνας ἄνθρωπος τόσον δυνατὸς καὶ τόσον μεγάλος σὰν ἐσᾶς νὰ κάμνῃ κακὸν εἰς μικρὰ ἀσθενῆ καὶ ἄφωνα πλάσματα. τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν. Ποτὲ νὰ μή το ξανακάμῃς.

— Πῶς ὀνομάζεσθέ, μικρέ μου κύριε, ἠρώτησε ταπεινῶς ὁ ἄνθρωπος.

— Ὀνομάζομαι Ἀβιγιών, ἀπήντησεν ὁ Βερτῖνος.

— Καλά, θὰ σε ἀναφέρω πάντοτε εἰς τὰς προσευχάς μου, ἀνέκραξε συγκεκινημένος ἐκεῖνος.

Καὶ ἔπειτα ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτόν:

— Ποτὲ δὲν εἶδα τέτοιο παιδί! Ποτὲ δὲν εἶδα!

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἀπήντησεν ὁ Βερτῖνος, τείνων εὐγενῶς τὴν χεῖρα καὶ ἐξερχόμενος ἔπειτα τῆς μάνδρας πρὶν ἢ ὁ ἄλλος συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Μετ' ὀλίγα βήματα, ὁ μικρὸς κόμης ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν γίγαντα νὰ σβύνῃ δι' ὕδατος τὴν πυρὰν ἐνῷ τὸ μικρὸν χοιρίδιον περιεφέρετο ἐλεύθερον.

Ὁ Βερτῖνος ἔφυγεν εὐχαριστημένος.

Καὶ ἐφαίνετο ὡς κάποιος νὰ του ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς:

«Τὸ καλλίτερο πρᾶγμα 'ς τὸν κόσμο εἶνε τὸ θάρρος, ὅταν ἡ καλοσύνη τὸ συνοδεύει. Τὰ δύο ἡνωμένα δύνανται νὰ κάμουν θαύματα.»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐκτὸς τῆς φυσικῆς εὐγενείας τοῦ προσώπου ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἐξαλείφεται καὶ τῆς χάριτος τῆς ἐμφύτου, ὁ Βερτῖνος δὲν ἐφαίνετο καθόλου ὡς ἀρχοντόπουλον. Ἡ λευκή του ἐνδυμασία, ἡ πολυτελὴς κάπως, ἔφερε τὰ ἴχνη τῆς παλαιᾶς λέμβου εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθησε καὶ τοῦ ἀκαθάρτου ὕδατος τῆς γραίας μεγαίρας καὶ τῆς προστριβῆς ἐπὶ τῶν μελανῶν, τῶν σκωληκοβρώτων τοίχων τῆς μάνδρας. Αἱ μετάξιναι περικνημίδες του εἶχον χάσῃ τὸ ἀληθὲς χρῶμά των εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς λάσπης καὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Ὁ πῖλος του ἦτο συντεθλασμένος καὶ ἡ κόμη του ἄκακτος. Ὅστις καὶ ἂν διήρχετο ἔμπροσθεν τοῦ Βερτίνου δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ μικρὸς ἐκεῖνος τυχοδιώκτης ὁ κακοενδυμένος, ἦτο κόμης.

Καὶ μολονοτοῦτο τώρα ἦτο πολὺ περισσότερον εὐτυχὴς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνδεδυμένος τὰ καλλίτερά του φορέματα εἶχε παρουσιασθῇ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς μάμμης του, ἔμπροσθεν τῆς βασιλίσσης. Οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί θὰ ἔδιδε διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Κρόμβελ, ἢ τὸν Ριχάρδον Γ', ἢ τὸν Γέσσλερ, ἢ τὸν Νέρωνα. Ἤρχιζε νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτόν του ὡς ἕνα τῶν ἱππότων τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε!... καὶ ἐγνώριζε τόσον πολλούς!

Εἰς τὸν δρόμον του πάλιν ἀπήντησε μικρὸν κοράσιον τὸ ὁποῖον ἔκλαιεν. Ἦτο ἄσχημον, πολὺ ἄσχημον, μὲ τὰ κόκκινά του μαλλιὰ καὶ τὸ μεγάλο κεφάλι καὶ τὸ φοβερὸ στόμα καὶ τὸ μαῦρόν του δέρμα· ἀλλὰ ἔκλαιε. Εἰς τὰς διαθέσεις τὰς ἡρωϊκὰς εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βερτῖνος, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ της ἀπευθύνῃ λόγους παρηγορίας.

— Διατί κλαῖς, μικρό μου κορίτσι; τὴν ἠρώτησε σταμάτων εἰς τὸ μέσον τῆς στενῆς ἀτραποῦ.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ της τοῦ διαπεραστικοῦ, καὶ ἀπήντησε.

— Διότι πηγαίνω σχολεῖο, ἀφέντη μου!

— Πηγαίνεις σχολεῖο, εἶπες; Καὶ κλαῖς ἐπειδὴ πηγαίνεις σχολεῖο; Ἐεύρεις νὰ διαβάζῃς;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ κόρη, ἐκβάλλουσα δυνατὸν λυγμόν.

— Τότε διατί δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη ποῦ πηγαίνῃς σχολεῖον νὰ μάθῃς; εἶπε μὲ τὴν ὑψηλήν του σοφίαν ὁ μικρὸς κόμης.

— Δὲν εἶνε κανεὶς εἰς τὸ σπίτι διὰ νὰ περιποιῆται τὴν μητέρα μου ποῦ εἶνε 'ς τὸ κρεββάτι, ἀπήντησεν ἡ κόρη ὁλολύζουσα πάντοτε. Ὁ Τὸμ ἐπληγώθηκε 'ς τὸ πόδι. Ποῖος θὰ φροντίζῃ γιὰ τὸ μικρό; Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ πάγῃ κοντὰ 'ς τὴ φωτιὰ καὶ θὰ καῇ καὶ θὰ 'πεθάνῃ!

— Θεέ μου! θεέ μου! εἶπε μὲ τὸ συμπαθητικώτερόν του ὕφος ὁ μικρὸς κόμης. Ἀλλὰ τότε διατί πηγαίνετε σχολεῖον;

— Ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ἀκόμη δεκατριῶν ἐτῶν, ἀπήντησεν ἐκείνη· μόνον δέκα εἶμαι. Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ πατέρας μου ἐπῆγε 'ς τὴν φυλακήν, ἐπειδὴ μὲ ἐκράτησε εἰς τὸ σπίτι. Καὶ ἂν δὲν εἶμαι ἐγὼ εἰς τὸ σπίτι ποῖος θὰ περιποιῆται τὸ μικρό! Ποῖος θὰ βράσῃ τὴς πατάτες; ποῖος .... Ἀ! πῶς ἤθελα νὰ εἶμαι δεκατριῶν ἐτῶν!

Ὁ Βερτῖνος δὲν ἠννόει, δὲν εἶχε ἀκόμη ἀκούσῃ νὰ ὁμιλοῦν διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐκπαίδευσιν.

— Τί ἔργον κάμνει ὁ πατήρ σου;

— Ἐργάζεται εἰς ἓν πλινθοποιεῖον. Ὅλοι ἐργαζόμεθα ἐκεῖ. Πηγαίνω καὶ τὸ μικρὸ εἰς τὸ πλινθοποιεῖον. Κάθεται ἐκεῖ καὶ παίζῃ μὲ τὴν μαλακὴν πλίνθον. Δὲν θέλουν ὅμως νὰ τον πάρω μαζί μου εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ θὰ καῇ ἀναμφιβόλως κοντὰ εἰς τὴ φωτιὰ ποὺ του ἀρέσει πάντοτε νὰ τριγυρίζῃ.

— Ἀλλὰ εἶνε ἐντροπὴ νὰ μὴν ἠξεύρῃς νὰ διαβάζῃς, ἐπανέλαβεν ὁ μικρὸς Κόμης μὲ μεγάλην σοβαρότητα. Ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ γνωρίζῃς. Πῶς ἔκαμα ἐγώ;

— Πιθανὸν οἱ γονεῖς σας νὰ μὴν ἐργάζωνται εἰς πλινθοποιεῖον, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ κόρη εἰρωνικῶς ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της. Πάντα ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐγεννήθηκα εἶχα ἕνα μικρὸ ἀδελφάκι μου νὰ περιποιοῦμαι· πρῶτα τὸν Τόμ, ἔπειτα τὸν Δίκ καὶ ἔπειτα τὸ τελευταῖο· αὐτὸ που ἔχω τώρα. Ἔπειτα μήπως ἔχω ἀνάγκη νὰ ξεύρω νὰ διαβάζω διὰ νὰ κατασκευάζω πλίνθους;

— Ὄχι βέβαια! ἀλλὰ θὰ ἐμάνθανες τόσα ὡραῖα πράγματα! ἀπεκρίθη ὁ Βερτῖνος. Καὶ ἐγώ, ξεύρεις, νομίζω ὅτι εἶνε χρέος σου νὰ πηγαίνῃς σχολεῖον.

— Αὐτὸ ἔλεγε καὶ ὁ κύριος ὁ ὁποῖος ἔβαλε τὸν πατέρα μου εἰς τὴν φυλακήν, ἀπήντησε δύσθυμος ἡ μικρὰ κόρη. Τὰ ὡραῖα πράγματα ὅπου μοῦ λέγεις δὲν ἀξίζουν τίποτε ὅταν ἔχεις κἄπως ἄδεια τὴν κοιλιά. Δὲν θὰ ἐπατοῦσα τὸ πόδι ἀναμφιβόλως εἰς τὸ σχολεῖον ἂν δὲν μοῦ ἔλεγεν ὁ καϊμένος ὁ μπαμπᾶς ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγω ἄλλως θὰ τον βάλουν εἰς τὴν φυλακήν.

— Καὶ ἐμὲ μοῦ φαίνεται πολὺ σκληρὸν νὰ τον βάλουν εἰς τὴν φυλακήν, εἶπε μὲ περισσοτέραν συμπάθειαν ὁ μικρὸς κόμης, καὶ δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τον ὑπακούσῃς καὶ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον. Θὰ προσπαθήσω ἐγὼ νὰ εὕρω τὸ μικρὸ καὶ θὰ φροντίσω περὶ αὐτοῦ. Ποῦ εἶνε τὸ σπίτι σας;

Ἐκείνη ἐδείξεν ἀορίστως πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους.

— Πηγαίνετε ἕνα μίλλιον ἀκόμη καὶ θὰ εὕρετε τὸ κτῆμα τοῦ Ζὶμ-Βράκεν. Ὁ Θεὸς νὰ σας διαφυλάττῃ, νομίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσετε ποτὲ νὰ ἡσυχάσετε τὸ μικρό.

— Θὰ δοκιμάσω, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Βερτῖνος.

Ἡ φαντασία του εἶχεν ἐξεγερθῇ ὅσον καὶ τὰ φιλεύσπλαγχνα αὐτοῦ αἰσθήματα· δὲν ἐνθυμεῖτο ὅμως ποτὲ νὰ εἶχεν ἰδῇ πολὺ μικρὸν παιδίον.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἐσύ χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ σχολεῖον σου, ἐπρόσθεσε.

— Πηγαίνω, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ ἡρωΐς, ἐκβάλλουσα τελευταῖον λυγμόν.

Καὶ πραγματικῶς ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὅσον τῆς ἐπέτρεπον τὰ ὑποδήματά της, ἢ μᾶλλον τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρός της, δύο καὶ τρεῖς φορὰς μεγαλείτερα ἀπὸ τοὺς πόδας της.

Ἐντοσούτῳ ὁ μικρὸς κόμης ἤρχιζε νὰ κουράζεται πολύ, διότι δὲν ἦτο συνηθισμένος εἰς μεγάλας ἐκδρομάς· ἡ περιέργεια ὅμως καὶ ὁ οἶκτος ἠύξανον τὸ θάρρος του· καὶ οἱ μικροί του πόδες διέσχιζον τὸ ἀνώμαλον ἔδαφος. Αἱ περικνημίδες του μὲ τὰ ἀργυρᾶ νήματα κατέστησαν πλέον ἐντελῶς ἀγνώριστα ἐκ τῆς λάσπης.

Ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν ἑνὸς οἰκήματος· κάποιος ἐβρυχήθη ἔνδοθεν καὶ μία γραία ἀόρατος εἰς αὐτόν, τὸν ἠπείλησε διὰ τοῦ σαρώθρου της.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε, δὲν εἶνε ἐδῶ τὸ κτῆμα τοῦ Ζὶμ Βράκεν. Φύγε ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ τυχοδιώκτη!

Ὡραῖα! τώρα τον μετεχειρίζοντο ὡς τυχοδιώκτην. Ἀλλὰ μήπως ὅμως δὲν ἦτο τῳόντι τυχοδιωκτικὸν αὐτὸ που κάμνει ἀπὸ τὴν αὐγήν;

Ἠρυθρίασε μέχρι τοῦ λαιμοῦ του καὶ ἔτρεξε δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν του πρὸς τὸ ἄλλο οἴκημα τὸ ὁποῖον ἔβλεπε μακρὰν ἐκεῖ κάτω.

Τὸ οἴκημα αὐτὸ ἦτο ἀθλιέστατον. Ὅταν ὁ Βερτῖνος ἐπλησίασεν εἶδε τὴν θύραν του ἀνοικτήν, κατερειπωμένην. Ἐντὸς μικρᾶς χαμηλῆς κλίνης ἀθλιεστάτης ἦτο ἐξηπλωμένη δυστυχὴς γυνή. Ἕνα παιδὶ ἐκάθητο χαμαὶ πλησίον τοῦ πυρὸς καὶ ἐκράτει κάτι τι, ἕνα ἀντικείμενον ἄμορφον, παράδοξον, ἀλλόκοτον, τὸ ὁποῖον ἐξέβαλλε διαπεραστικὰς κραυγάς· ὁ μικρὸς Κόμης μετὰ πολλὴν σκέψιν συνήγαγε ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα που ἐφώναζε θὰ ἦτο βεβαίως τὸ περίφημον μικρό, τὸ ὁποῖον ἠπειλεῖτο διὰ τραγικοῦ θανάτου ὑπὸ τῆς πυρᾶς. Τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκράτει μεταξὺ τῶν γονάτων του τὸ μικρὸν βρέφος παρετήρησε τὸν Βερτῖνον μὲ τοὺς δύο μικροὺς ὀφθαλμούς του.

— Μαμμά μου, μαμμά, ἕνα ἀρχοντόπουλο! εἶπε μὲ φωνὴν ἀγρίαν.

Ὁ Βερτῖνος ἐξέβαλε τὸν πῖλόν του καὶ εἰσῆλθεν εὐγενῶς.

— Εἴσθε λοιπὸν πολὺ ἀσθενής, κυρία, ἠρώτησε τὴν γυναῖκα μὲ τὴν μικρὰν γλυκυτάτην φωνήν του. Συνήντησα... συνήντησα ἕνα κοριτσάκι τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ ἀνήσυχον διὰ τὸ μικρό. Τῆς ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἔλθω, ὥστε ἂν σᾶς εἶμαι χρήσιμος εἰς τίποτε...

Ἡ γυνὴ ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν βραχιόνων της καὶ τον παρετήρησε μὲ λαιμάργους ὀφθαλμούς:

— Ἀφέντη μου, τί νά μας κάμῃς... ἐκτὸς ἂν ἔχῃς... ἂν ἔχῃς ἕνα δύο σελλίνια...

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἐψιθύρισεν ὁ Βερτῖνος, ὅστις ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του ὀλιγώτερον κόμητα παρὰ ποτὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἡ ἀσθενὴς ἐξέβαλε στεναγμὸν δυσαρεσκείας καὶ κοπώσεως καὶ ἐπανέπεσεν ἀδιάφορος.

[Ἔπεται συνέχεια]

Ἐκ τῶν τῆς **Ouida**

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεὸς ἐξηγεῖ εἰς τοὺς ἀνεψιούς του τὸν μηχανισμὸν τῆς κινήσεως τοῦ σιδηροδρόμου.

Μόλις ἐτελείωσε,

— Ἐνόησα πολὺ καλά, λέγει ὁ Τοτός· μόνον ἕνα πρᾶγμα δὲν εἰμπόρεσα νὰ καταλάβω.

— Ποῖον;

— Νά, πῶς εἰμπορεῖ νὰ κινῆται χωρὶς ἄλογα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράϊδας τῆς Δίμνης.

*

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης εἰσῆλθεν εἰς τι κουρεῖον νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του· αἰσθανθεὶς ὅμως ψῦχος λέγει πρὸς τὸν κουρέα ἐνῷ τον ἐκούρευε:

— Τί κρύο εἶνε αὐτὸ που κάμνει ἐδῶ μέσα! θὰ μου ἐπιτρέψετε βεβαίως νὰ φορῶ τὸ καπέλλο μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

*

Ἡ Μαρούλα μιὰν ἡμέρα τὴν κυρία τῆς 'ρωτοῦσε: «Περισσότεροῦνα πιάτο δὲν θὰ βάλω 'στὸ τραπέζι;» Τὴν κυρία της σὰν εἶδε ὅτι ἔκπληκτος γέλουσε, ἔκπληκτος καὶ θυμωμένη κ' ἡ καλή μας ἡ Μαρούλα 'στῆς κυρίας της ἐστράφη τὴν Ἑλένη τὴν μικρούλα:

«Δέν μου λέγεις ἡ μαμμά σου διατί με περιπαίζες;
Ὅταν ἔφυγ' ὁ μπαμπᾶς σου εἶπε πως τὸ μεσημέρι
Τὴν *Διάπλασιν* ἀρίστην νέαν φίλην θὰ σας φέρῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Καὶ σύ, *Ὑψηλὴ Κυπάρισσος*, καὶ πάντες ἐν γένει οἱ συνδρομηταί μου δύνανται νὰ μοι στέλλουν καὶ λύσεις, καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν καὶ παιδικὰ πνεύματα. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν δημοσιεύονται πάντα τὰ στελλόμενα ἀλλὰ μόνον ὅσα κρίνονται κατάλληλα.

Ναί, *Ἀφρικανὲ Λέων*, νὰ συναγωνισθῇς· αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ· θὰ ἦμην τελείως εὐτυχὴς ἂν ἔβλεπα ὅλους μου τοὺς συνδρομητὰς λαμβάνοντας μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοὺς ὁποίους προτείνω.

Εὐχαριστῶ πολύ, πολύ, *Ἀττικὴ Νύξ*, διὰ τὴν ἄπειρον ἀγάπην σου, ἥτις μὲ καθιστᾷ εὐ-

τυχῆ. Ἡ «Πριγκήπισσα Ροζάλβα» ἤρχισεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 19 Φεβρουαρίου, τὸ ὁποῖον σοῦ στέλλω.

Εἶχα πεποίθησιν εἰς τὴν νοημοσύνην σου, *Κιγκεννᾶτσ*, καὶ ἤμην βεβαία ὅτι θὰ ἠννόεις τὸν τρόπον τῆς λύσεως τῶν ἀκροστοιχίδων ἀνατρέχων εἰς προηγούμενα φυλλάδια.

Σύμφωνοι, φιλτάτη Μαρίκα Καλούδη· θὰ μου γράψῃς καὶ θὰ σου ἀπαντῶ· ὁ *Μικρὸς Ναυπηγὸς* πότε θὰ μου γράψῃ καὶ αὐτός;

Περιμένω λοιπὸν τὴν ἄλλην σου ἐπιστολήν, *Χρυσόμαλλον Δέρας*.

Ἂν ἐργάζεσαι μὲ ἐπιμέλειαν, Πλάτων Σῶ, *βεβαίως θὰ λάβῃς ἓν βραβεῖον*. Αὐτὸ τὸ ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἕλληνες τῶν ὁποίων τὴν γλῶσσαν μανθάνεις: «Τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται.»

Τὸ *Τόξον τοῦ Φοίβου*, τὰ πρῶτα πρὸς τὴν ποίησιν βήματά του ἐθεώρησε, λέγει, καθῆκόν του νὰ ἀφιερώσῃ πρὸς ἐμέ· καὶ ὅτε τὸ πρῶτον ἔμαθε τὴν εἴδησιν τῆς καθ' ἑβδομάδα ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μου συνέθεσε τὸ ἑξῆς ποίημάτιον:

« ΤΗΙ ΑΓΑΠΗΤΗΙ ΜΟΥ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ

Ἀγαπητὴ *Διάπλασις*, παρὰ πολὺ ἐχάρην
ὅτε τὸ πρῶτον ἔμαθον τὴν χάριν τὴν μεγάλην
ποῦ κάμνεις 'ς τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συν-
[δρομητρίας
Νὰ ἔρχεσαι συχνότερα· ἀπὸ θερμῆς καρδίας
λοιπὸν κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ καθὼς καὶ ὅλοι οἱ
[ἄλλοί
καὶ εὔχομαι ἡ *Διάπλασις* ἀείποτε νὰ θαλλῇ.
Μᾶς ἔρχεσαι τὸ Σάββατον ὡς πειὸ καλή μας φίλη
μὲ τὴν καρδίαν εὔθυμον, μὲ γέλιο εἰς τὰ χείλη,
μὲ χίλια παιγνιδάκια, μὲ γέλια καὶ μ' ἀστεῖα,
μὲ συμβουλάς, μ' αἰνίγματα, μὲ γρίφους, μὲ
[βραβεῖα·
μὲ σέ, καλὴ *Διάπλασις*, τὰς ὥρας μας περνοῦμεν,
χωρὶς καὶ τὴν μελέτην μας ποτὲ νὰ λησμονοῦμεν.
Κ' ἐγὼ λοιπὸν σ' ὑπόσχομαι καὶ ὅταν γίνω γέρων
νὰ σε λαμβάνω πάντοτε νὰ σε διαβάζω χαίρων.

ΤΟΞΟΝ ΤΟΥ ΦΟΙΒΟΥ.»

Ἡ εἰλικρινεά σου, μ' ἀρέσει, *Ἐκηβόλε Ἀπόλλον*, μόνον τὰ μικροσκοπικά σου γράμματα δὲν μ' ἀρέσουν διότι κουράζουν τοὺς ὀφθαλμούς, προξενοῦν μάλιστα πόνον· εἰς τὸ ἑξῆς ἀπόβαλε τὴν συνήθειαν τῆς μικρογραφίας καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐπιστολάς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ἀπριλίου ἐ.ἔ.)

66. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα καὶ τὸ πρῶτον μου, γράμμα καὶ τὸ δεύ-
[τερόν μου.
Φέγγει δὲ τὸ τρίτον μου· στρατηγὸς τὸ σύνο-
[λόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

67. Στοιχειόγριφος.

Διώχνω σῖγμα, βάζω ρῶ
Καὶ ἀμέσως ἀπορῶ·
Ἀπὸ νῆσον μακρυνὴ
Ἄλλη νῆσος θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Πλάτωνος Γ. Σῶ.

68. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἥρα ἡ λαμπρόφθαλμος, ὁ φάνταστος Μορφεύς,
Ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ Ποσειδῶν, ὁ τάχιστος Ἑρμῆς,
Ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ὄλυμπος καὶ τέλος ὁ Ὀρφεὺς
Προσφέρουν τὰ συστατικὰ μετὰ χαρᾶς πολλῆς,
Δι' ὧν εὐκόλως φέρεται καὶ τάχιστα εἰς φῶς
Θεός τις τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Διὸς υἱός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τόξου τοῦ Φοίβου.

69. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῖος ποιητὴς τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος ἐγεννήθη ἐν Κασταρίᾳ τῆς Μακεδονίας, πότε, διατί ἐκλήθη «Ἀνακρέων τῆς Νέας Ἑλλάδος» πότε δὲ καὶ ποῦ ἀπέθανεν;

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Γ Κουμεντῆ.

70. Παίγνιον.

	+	+	
+	+	+	+
+	+	+	+
	+	+	

Τοποθετήσατε ἐντὸς τῶν ἔναντι 16 τετραγωνιδίων τοὺς ἐν αὐτοῖς 12 σταυροὺς οὕτως ὥστε καὶ ὁριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ἀριθμῶνται ἀνὰ τρεῖς σταυροί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Βορείων Ὀρέων.

71—74. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχημάτισον τὰ ὀνόματα τεσσάρων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης:

1) ΒΕΠΡΣΤ.— 2) ΗΝΟΡΣ.—3) ΑΙΕΟΣ. — 4) ΔΑΝΟΟΡΣ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κουτεβογιάννη

72—78. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι: ἴσος, ὅρκος, ποῦς, ὅσον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Θεοφιλοπούλου.

79.—81. Κεκρυμμένα ὀνόματα γραμμάτων.

1.—Τὸν Θεὸν φοβοῦ, τοὺς πρεσβύτας σέβου.
2.—Ὁ μηδένα ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.
3.—Μηδέποτε φρονήσῃς ἐπὶ σεαυτῷ μέγα, ἀλλὰ μηδὲ καταφρονήσῃς σεαυτοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Διαδημήρου τοῦ Μονομάχου

82-83. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *νῆσος δι'* 8 *μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Κρήτη.*
2. Τὸ *ὄρος* διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Ὄσσα.*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης

84. Πυραμίς.

+	Οἱ μὲν σταυροὶ νὰ ἀντι-
. + .	κατασταθῶσι διὰ γραμμά-
. . + . .	των ὥστε ν' ἀναγινώσκεται
. . . + . . .	τὸ ὄνομα πτηνοῦ, αἱ δὲ
. . . . + ...	ὀκτὼ στιγμαὶ τῆς βάσεως
	μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐ-

τῶν σταυροῦ θὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα ἑρπετοῦ, αἱ ἐξ ἀνωτέρω τὸ ὄνομα θάμνου, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ὄνομα ἥρωος, καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο τὸ ὄνομα ζώου τετραπόδου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους

85. Ἀστὴρ.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστε-
ρίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε
ὁριζοντίως νὰ ἀναγινώσκεται τὸ
ὄνομα ἀσθενείας, καθέτως τὸ
ὄνομα πτηνοῦ καὶ διαγωνίως
τὰ ὀνόματα τόπου ἱεροῦ καὶ ἀπαραιτήτου τινὸς εἰς πᾶν αἴνιγμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

86. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Σύζυγος ἥρωος τῶν Τρώων. 2, Θεά. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Μέρος τῆς χειρός. 5, Αὐτοκράτωρ ὀνομαστὸς διὰ τὴν θηριωδίαν του.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

87. Ἐλλιποσύμφωνον.

ΟΟΥ—ΟΥ—ΑΑΟΥ—ΑΙ—ΩΑ—ΕΟΑ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Κυμάτων τοῦ Δουνάβεως.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ **ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ** ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἕκαστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἔκτακτος ὅλως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων** σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἤτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς **Διαπλάσεως**, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἑπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς **Διαπλάσεως** εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἠλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἃ αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων *θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν των τιμήν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.*

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσὸν ἓν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

—— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

—— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας

Παρέσονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 18'94—8717.